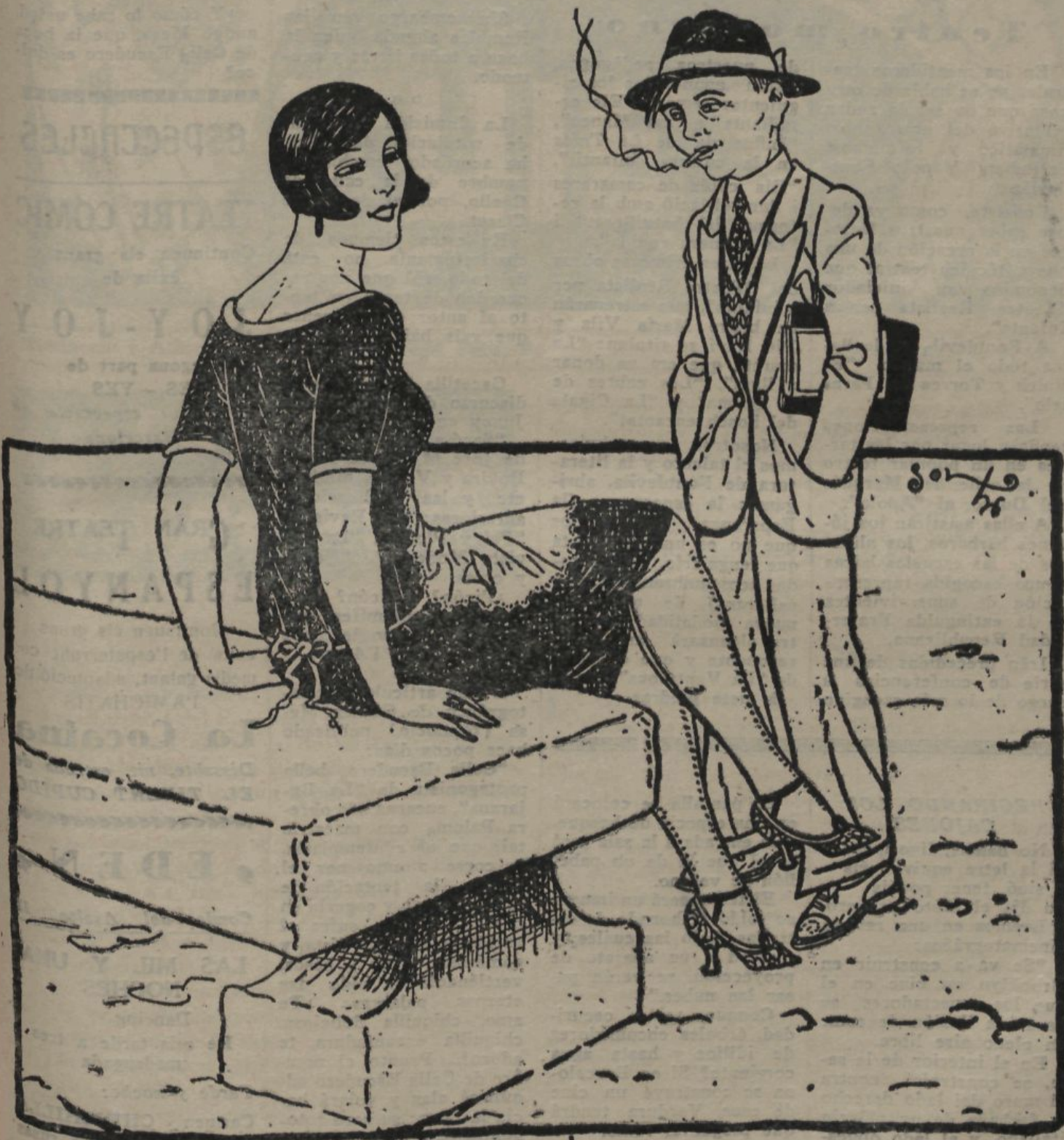

LA TUIES

- I a la Universitat vos ensenyen com som per dintre?
- Sí, però científicament.
- Així, jo dec ésser molt científica, oi?

LA RETAGUARDIA

CUARTO SEMANA, PLUMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Teatro programado: Sociedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se puede

Teatro moderno

En los mentideros teatrales no se habla de otra cosa que no sea la audaz tentativa del gran autor dramático y formidable periodista Manolo Fontdevila.

Consiste, como ya deben saber nuestros lectores en la creación de una nueva técnica teatral que denomina su iniciador "Teatre Realista per a Infants".

A Fontdevila ya le llama todo el mundo "El Folch y Torres del Para-lelo".

Las representaciones tendrán lugar por las tardes en un popular teatro de la calle del Marqués del Duero, al "Apolo".

A ellas asistirán los jóvenes bárbaros, los alumnos de las escuelas laicas y una escogida representación de supervivientes de la extinguida Fraternidad Republicana.

Irán precedidas de una serie de conferencias a cargo de lo más escogido

de nuestros pedagogos. Están anunciados los siguientes temas: "Els estudiants a cal Manco", "Influencia de La Tuies en la cultura infantil", "Els cafés de camareres i llur rel·lació amb la reforma del batxillerat" i "La primera cogida".

Las tres primeras obras del "Teatre Realista per a infants", que estrenarán en breve María Vila y Pío Daví se titulan: "La maretta que em va donar a llum", "Les cabres de la Quima" y "La Cigala del bosch encantat".

Nosotros, que admiramos el talento y la literatura de Fontdevila, abrigamos la esperanza (la Esperanza, advertimos que no es una cupletista que tenga frío, porque todas acostumbran a ir muy calientes) de que esta nueva modalidad de teatro alcanzará un éxito resonante y que el autor de "La Ventafocs" se hará siete piedras.

Sin embargo por las Ramblas abunda quien la hace a todas horas y a modo.

o o o

La Comisión municipal de rotulación de calles, ha acordado cambiar el nombre de la calle de Coello, por el de Padre Claret.

En estos tiempos de charlestomanía, no está del todo mal que nos recuerden de tanto en tanto al autor de "Jóvenes que vais bailando..."

o o o

Gacetilla local sobre el discurso de José María Junoy en el Ateneo:

"Sacó a luz los nombres de José M. López Picón, Rovira y Virgili, Matheu, etc., y las publicaciones anteriores: "La Revista", "Pel y Ploma", "La Revista Moderna", "Nova" y otras.

¿Picón? ¿Picón? Sin duda que al plumífero que la ha redactado le debe gustar mucho l'Amer...

o o o

De un artículo cinematográfico de Gómez Mesa (*Gumucio*) publicado hace pocos días:

"Celia Escudero, bella protagonista de "La Bejarana", encarna a la obrera Paloma con maestría tal, que al contemplarla, le corre a uno por el cuerpo la tentación de imitar a Juan y cogerla en brazos, cuando sufre el accidente automovilista, y comérsela luego a besos, vertiéndola al oído las eternas palabras: ¡Te amo, chiquilla deliciosa, chiquilla encantadora, te adoro!... Pronto el nombre de Celia Escudero adquirirá alas y volará hacia la fama: su cara fotogénica—es ovalada, simpática y alegre, de hermosos y brilladores ojos, de sedosas pestañas, de nariz menuda y de boca dulce y carifosa..."

¿Y cómo lo sabe usted, amigo Mesa, que la boca de Celia Escudero es dulce?

*****

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continuen els grans èxits de

JOY-JOY

segona part de YES - YES

El millor espectacle de Barcelona

*****

GRAN TEATRE ESPANYOL

Continuen els grans èxits de l'espantant comedia galant, adaptació de l'AMICHATIS

La Cocaína

Dissabte, nit, estrena de EL TINENT CUPIDO

*****

EDEN

Conde del Asalto. 12

LAS MIL Y UNA NOCHES

Dancing

De seis tarde a tres madrugada

Tarde y noche:

Carmen CHINCHILLA y las bellezas rusas

ISAEFF

A la una de la madrugada

— Concurso de Tango —

*****

REGIRANDO LOS CAJONES

No badéis, linotipero ni la letra equivoquéis o sinó, tener podéis un día el susto primero.

Leemos en una revista cinematográfica:

"Se va a construir en Brooklyn un cine en el que los espectadores se harán la ilusión de estar en pleno aire libre.

En el interior de la sala, se construirá contra el muro del lado derecho la fachada de un palacio italiano, y al lado opuesto una terraza y la balaustrada de un jardín, en el que habrá árboles, estatuas y una fuente con su juego de agua y todo.

La pantalla se colocará en una especie de bosque, y la entrada a la sala será igual que la de un pabellón de verano.

El techo será un inmenso toldo tachonado de estrellas, bajo las cuales, y merced a un aparato de proyección, se verán pasar las nubes."

Conque, ¿cine, oscuridad, árboles encubridores de idilios y hasta agua corriente? Si en Barcelona se construye un cine de esos, Verdura tendrá que plegar el ramo.

***

El "Noti" publica una información que titula: "Una limpieza un poco cara".

Barcelona, 4 de Novembre de 1926

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

La propaganda útil

Els avenços del temps

VOSTES no coneixen "El Rosal"? "El Rosal" és aquell teatret del Poble Sec que abans se'n deia l'"Asiàtic". Però una colla de xicots, barrilaires, amants del xarleston i de les noies maques, hi van fundar una societat posant-li per títol el nom del carrer.

De tot això, servidor se'n va enterar per la raspa del meu veí, que és de la classe fina i no vol anar a ballar a l'"Iris". Inspirada, sens dubte, per l'ambient d'aquella sala on regna la bona fe, va escriure al seu amo aquests cinc versos, amb motiu d'ésser el seu sant:

"Si yo fuera jardinera,
le regalaría un rosal,
pero como no lo soy
le regalo, mi retrato
con postal."

Com vostès veuen, no eren un model de versificació, però ens varen fer riure, i això ja és molt, en els temps calamitosos que correm.

"Bueno". Doncs "El Rosal" té, a més de moltes altres coses, un butlletí mesal propi. Un butlletí on escriuen jolives damisel-les que fan odes a n'en

Valentino i uns joves molt aprofitats que escriuen alexandrins a llurs respectives promeses.

Tot això no té res de particular. Lo interessant, és la publicitat. Mai dirien vostès de quin article és un dels anuncis que conté el butlletí? No s'ho creurien mai! De polvors mata... mosquits i de gorres de cop per nanus majors d'edat!

No sabem el què diran a n'això les simpàtiques nenes de "El Rosal"...

LA Germandat de Patrons Carreters ha protestat en lletres de motllo d'una lletra signada per un membre de la "Federació Ibérica dels Animals i Plantes". Un dels paragrafs diu aixís:

"Si bien las Ordenanzas Municipales indican el peso que un carro tirado por una sola caballería debe llevar, no es menos cierto que las Ordenanzas Municipales presentes datan del año 1891, o sea que han transcurrido 35 años, y si en dicha fecha una sola caballería se la autorizaba para transportar 1,000 kilos, ¿es abuso que en el día de hoy una caballería arrastre el doble de lo que quedó autorizado 35 años atrás?"

Es clar: tenint en compte que "hoy las ciencias adelantan"... els cavalls deuen tenir doble força que fa trenta cinc anys!

La decadència de la Raquel

A la Meller no li proven els aires d'Amèrica. Sembla que està així com si diguéssim tocada del bolet. Llegeixi'n, sinó, aquest retallet de l'Urrecha, al "Diluvio":

"Sale a las calles californianas vestida con un ropón largo, parecido al que llevó Jesús cuando fué presentado al Pretorio, zapatos de tacón alto con el nombre "Raquel" en las puntas y melena larga y caída, al modo de los artistas decadentes. Solamente le falta la pipa."

Home, Urrecha, ens sembla que no! Més o menys ben conservada, encara la deu tenir!

Nota cinerària

AQUEST dia vàrem assistir, amb la dolça companyia de la nostra Laura Brunet, al pas de prova de la pel·lícula "Hojas de Parra". Fills meus, i quin parell d'hores vàrem passar! Allò no és una pel·lícula, és un paradís! De protagonista hi surt una tal Olive Borden, que si no és sevillana, és digna d'ésser-ho. Quina Olive, senyors, quina Olive! La Laura ens va haver de cridar l'atenció tres o quatre vegades, perquè les nostres mans no hi havia qui les aguantés quietes. El senyor Rufasta hi va portar a la senyora Lliberata i sembla que la cosa ha acabat malment i que "en su tiempo oportuno" anirem a bateig.

Nosaltres, si fóssim dels que manen, declarariem "Hojas de Parra" monument d'utilitat pública!

L'hortolà de Sant Boi

EL PARAIGUES DE COTO BLAU

LA parelleta acaramelada, corre carretera enllà. Sembla que li falti temps per endinzar-se en el camp, sota l'espessor dels arbres. Però els arbres encara són massa lluny. La Paulina i en Pere es deixen anar, defallint d'amor, en mig del prat, entre l'herba seca i les flors marcides, sota el paraigües de la Paulina, que'l posa a terra, obert del tot.

No plou, però aviat hi haurà mullader. Si algú passa pel camí, el paraigües es posa de seguida en moviment: ella, amb la punta dels dits, fa rodar la vareta, mentres en Pere... no s'ocupa de res d'allò, perquè ja té prou feina.

—A mi no m'enreden més: una altra vegada li diré a l'amo que vingui ell, a cobrar aquesta factura!

El paraigües roda damunt les puntes de ses barnilles i, dòcil, amb la vareta sempre de front, com menaçanta, volta de pressa o poc a poc, segons la marxa i curiositat del viandant.

Ell amaga als amants, els protegeix, els acotxa amb la seva ombra puntejada, car les blanques argulletes del sol hi han fet forats aquí i allà.

Després, s'atura. El viandant, que ha interromput un moment la seva marxa, continua caminant, sota la xafagor que l'enerva.

Només ha vist quatre peus, molt acostadets, que sortien una mica...

Juli Renard

QUANTITATS HETEROGENIES

EL professor explica:
—Com tots vosaltres ja sabeu, les quantitats heterogènies no es poden sumar. Així, per exemple, una poma i un conill, no es poden sumar conjuntament. Ho haveu entés?
—Sí, senyor, sí! — contesten a una cent veus infantils.

UNA FLOR NO FA ESTIU

QUAN els companys d'en Riba ens vàrem enterar de què, definitivament, i malgrat totes les sanitoses advertències que li havíem fet, estava a punt de casar-se amb l'Angelina, un somris maliciós florí en els nostres llavis. Ja es necessitava baixar de l'hort, ésser un beneit del cabaç i deixar-se carregar els neulers, per a fer una cosa com aquella!

M'explicaré. L'Angelina, la "meca" del despatx on jo treballava, era bufona, era jove, anava lleugereta de roba, de cames i de cervell, però tenia un gran defecte. Sabia tant del seu ofici com jo de domar puces. Tecletejava damunt de la màquina, però no n'encertava ni una. Havia d'esborrar a cada moment, no entenia mai el què li deies, s'equivocava una ratlla sí i una altra també... Era aquella a qui un dia jo dictava certa lletra a un representant, que començava dient:

"Sentimos mucho ver que el negocio que teníamos en tratos con la casa Coll, Doca, Blanc, S. en C., se haya malogrado..."

En arribar a n'aquest darrer mot, l'Angelina es deturà, i amb aquell posat de fava que tenia únicament a l'hora de fer feina, em preguntà molt seriosa:

—Amb h?

Em vaig quedar de pedra. "Malogrado" amb h! Però, on la deu voler posar? — em vaig dir. Ella, veient que, sorprés per la pregunta, no responia, va interpretar el meu silenci per una senyal d'aquiescència, i va escriure:

"Malhogrado."

Amb unes condicions així, ja compendran els nostres llegidors, per poc que entenguin en trifulques oficinesques que, per continuar en el seu lloc, l'Angelina tenia que fer molts mèrits davant de l'amo, del caixer, del tenedor de llibres i de l'encarregat de les factures. Però es va mostrar tan agradosa, tan complaenta i tan amable amb tots, que, satisfets per les compensacions que ella ens proporcionava, vàrem acabar per tenir-la com un objecte de luxe i fer-li nosaltres la feina.

I ve't aquí que ara, aquell animal s'hi casava!

I s'hi va casar un dissabte d'agost, que feia una xafagor del dimoni, amb tots els ets i uts, banquet i viatge de noces i quinze dies de vacances que l'amo va concedir generosament a tots dos, i quan nosaltres tornàvem de l'àpat, cregui'n que vàrem fer uns comentaris que n'hi havia per sucarihi pà! Naturalment, tots n'hi havíem sucacat, poc o molt!

L'endemà, així que em vaig llevar vàreig comprar "La Vanguardia", cercant en va el succés horripilant del nuvi que mata a la seva dona, en comprovar que li han donat una obra per inèdita i resulta ésser una vulgar reimpressió. Però, no. Sols vaig trobar un incendi, un timo, pel "ya po-

—El dispesar nou m'ha cridat perquè diu que ha de despatxar un assumpte molt urgent. Ja es coneix, ja, que ha passat quinze dies en el vapor!

—A veure, doncs, Ricardet, digue'm: una cadira i una altra cadira, quin resultat donen?

—Dues cadires.

—Molt bé, maco. A veure, a veure: i un home i una dona?

En Ricardet no contesta.

—Apa, maco; que no recordes el què he dit que dues quantitats...?

—Sí, senyor, sí!

—Doncs, un home i una dona, què fan?

—No es pot dir, això!

—Com s'enten, que no es pot dir?

—Es clar: s'ha d'esperar la llevadora.

Noi de Terrassa

pular procedimiento de las misas", que diu en Caranza i dues mossegades de gos.

Al despatx vàrem passar tres dies d'ansietat. Al quart, arribaren les tradicionals postals de Montserrat, signades per tots dos. No hi havia hagut tragèdia! Com podia ésser? La nostra ansietat creixia per moments...

Fins que els núvis tornaren del viatge i es reintegraren als seus llocs.

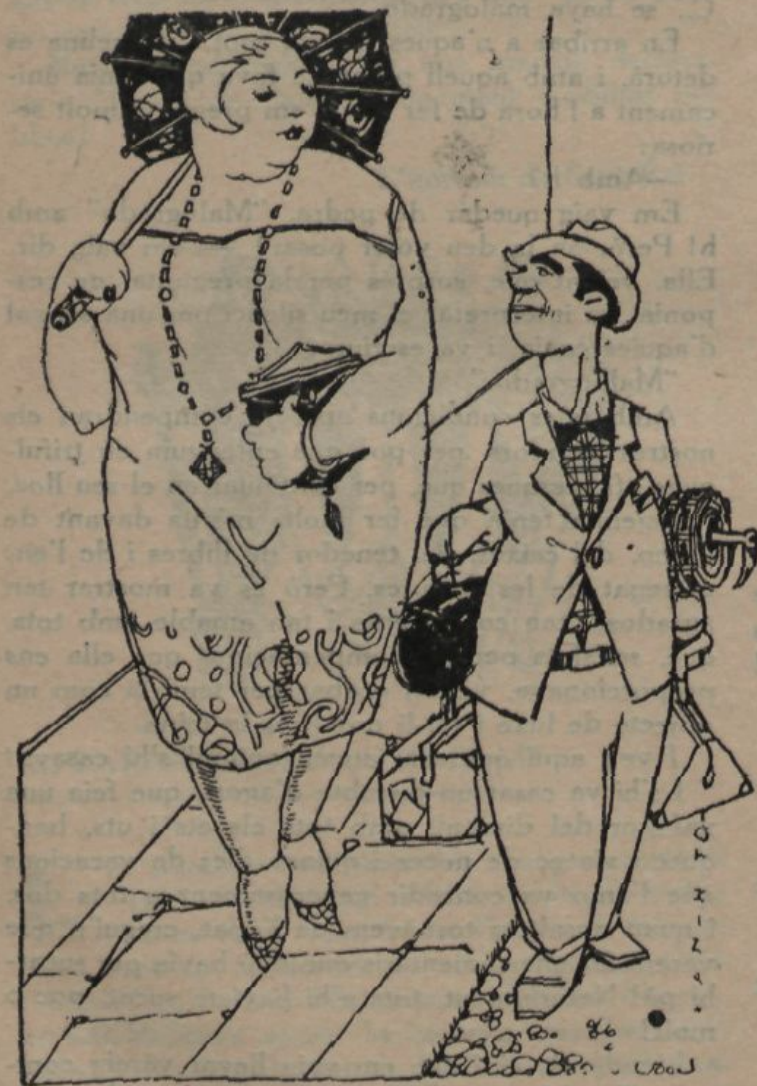
—Però, Angelina! — vàrem dir a la xamosa mecenògrafa així que tinguérem ocasió —. Com te les has arreglat?...

—Oh! Ben senzill... Un xic de comèdia i un xiscle a temps...

—I ell, tan convençut d'haver collit la flor de la virtut, veritat?

—Perquè és un ximple! — digué llavors l'Angelina —. Havent-nos casat a l'agost, hauria estat un contrasentit, perquè, no sabeu que una flor no fa estiu?...

K. Katua

—Ja estic empipada de què anant al costat meu et miris a totes les dones! Que no en tens prou, amb mi?

—Què et sembla, em poso calces o combinació?
—Les combinacions, sempre agraden més...

MANIOBRES

DURANT aquella setmana s'havien celebrat unes grans maniobres, i tota la comarca n'anava enrenou.

Els soldats, gent jove i alegre, en feien de verdes i de madures. Cada dia es presentaven queixes als quefes i oficials, però aquests, comprenent que a vint anys és molt difícil lligar a un home de peus i mans, prometien aplicar correctius, però després no hi pensaven més.

Una tarda, per un caminet solitari, dos soldadets veieren avançar una xicota fresca i revinguda, i en un moment en passaren els taps.

—Sembla mentida! — exclamà aquesta, quan ja els soldats se n'anaven — que no sapiguen respectar l'uniforme!

—T'equivoques, noia — contestà un d'ells — nosaltres no som els soldats que tu et penses; som els enemics! Que no veus que portem el braçal verd, dona? Som els enemics! Som mala gent, creu-me!

Fadaricu

—Sí, senyora, la carretera del poble, és aquesta, però si vostè és com totes les senyores que es perden, aquí al costat tinc la barraca.

EL MIRACLE

An'en Badó no li cabia al cap ço que li havia passat amb la seva dona, i després de donar-li mil voltes, decidí anar a consultar a n'el metge.

—Ja veurà, senyor doctor — digué el nostre home — me'n passa una com un cove i vull que vostè m'aconcelli.

—Expliqueu-vos, Badó, que sóc tot orelles.

—Oh, és molt senzill; vegi, vostè mateix: jo em vaig casar per la festa petita, o siga el dia de Sant Jordi, no és això?

—Sí, si no recordo malament...

—No pot fallar, home; precisament aquell dia l'euga de càl Faig va clavar una guitza a l'hereu i vostè va anar a curar-lo.

—Sí, sí, ara me'n recordo: era el dia de la festa petita.

—Doncs, bé: demà és la Mercè, veritat?

—Justa, Badó, la Mercè.

—De Sant Jordi a la Mercè, van... van... cinc mesos, fa?

—Justos i cabals.

—Doncs, ara ve el bó: ahir, la meva dona em va etzibar una criatura. Què li sembla?

El vell doctor, es va gratar la calba, va rumiar i després de donar-hi mil voltes, va dir a n'en Badó, fent mil rodejos:

—Veureu, veureu, tot pot ésser, en aquest món!

Vos i la Paula, abans de Rams, no havieu pas fet Pasqua, veritat?

—Home, senyor metge, jo sóc una persona com cal...

—No, home, no; si vull dir això, precisament. N'estava segur, seguríssim, però vos ho preguntava únicament com a orientació. Doncs, sí, Badó, com ja vos deia, tot pot ésser, en aquest món. De vegades, un miracle... sabeu el què és, un miracle?

—Prou que ho sé, revatuanell!

—Doncs, això mateix, home, un miracle, un veritable miracle!

En Badó es mirà al metge llarga estona, va fer rodar dues o tres vegades la vara de freixa que portava a la destra, i per fi digué, catxaçut:

—Ja ho entenc, ja, el què vol dir, senyor metge. Vostè vol dir... vol dir... un miracle, no és això?

—Sí, home, sí; se n'han vistes tantes, de coses, en aquest món!

—Ja ho crec, que se n'han vistes. Miri, ara em recordo... Això va ésser cap allà als vols de Nadal. Just, sí, era aquell any de la nevada, que... Doncs, sí, un diumenge de bell matí, vàreig carregar amb l'escopeta i vaig sortir a veure si caçava alguna llebrota. En arribar al coll dels Fressers en veig una dalt de la carena, grossa com un isart i amb unes orelles més dretes i bellugadisses...

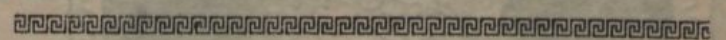
—Com deuriau disfrutar!

—Pot-diques! Agafo l'escopeta, enfilo bé, i... abans de disparar, veig que la llebra comença a fer tombarelles i ve a caure als meus peus, més morta que tots els morts.

—Ho veieu, home: un miracle, un veritable miracle! Si cada dia se'n veuen!

—Bé, senyor metge, no corri tant! Es que mentres jo apuntava, sab? l'hereu de càl Gimbernat, des de l'altra vessant li havia clavat una perdigonada. Miracles a n'aquesta hora? Apa, arriba, senyor metge! Va per vostè el pollastre!

Feliuet

POR LEY DIVINA la petita obra mestra de la nostra dilecta col·laboradora LAURA BRUNET. La trobareu, mentres en quedin, en el quiosc de l'AGUSTI, davant del carrer Nou, qui ha adquirit l'exclusiva de venda :—o—: :—o—: 30 cèntims

Aquest número ha passat per
 la censura governativa

NIT D'INSOMNI

EN Rafel, viatjant de Sabadell, feia una hora que estava donant voltes pel llit, i no podia adormir-se de cap manera. A l'habitació del costat de la seva, es sentia un xec-xec sec i continuat, que començava a desesperar-lo.

Empipat fins al cap de dalt, agafà el timbre i tocà al cambrer.

—Què desitja, senyoret?

—Digui a n'aquest d'aquí al costat, que acabi d'una vegada d'escriure a màquina, que priva de dormir als demés.

—Oh, no escriu pas a màquina, senyoret! Es un vidu ja d'edat que porta punys de celuloide.

F. i Gassa

Tenim el gust d'oferir als nostres llegidors els tres models que ha contractat aquesta temporada l'Argelaguer, el nostre creador de "nanus". Si no els hi agraden, ja els hi tornarem els quartos.

UN BON FLAIRADOR

AIXO que ara vos contaré, potser no vos ho creureu, i fareu molt mal fet. Siga cert o no, què vos costa de creure-ho? Al cap i a la fi ja vos heu gastat els quinze cèntims! Vinga, vinga, féu els ulls grossos i deixeu passar bou per bèstia grossa!

Doncs, sí, això va passar a París, perquè aquestes coses han de passar forçosament a París o a la terra del dòlar.

En arribar aquell vespre al Quai d'Orsay, i una volta fora dels andens, vaig deixar a terra el meu maletí, per eixugar-me un xic la suor i orientar-me entre el burgit de viatgers que emplenava aquells voltants. De sobte, en anar a agafar el maletí, veig que un gos, un magnífic perdiguer, clava els seus queixals a les nances i apreta a córrer amb el maletí als morros.

Em vàreig quedar, com vulgarment es diu, a la lluna de València. No sabia què fer ni què dir, quan se'm va presentar un xòfer i em digué de cedit:

—Puji de seguida al meu auto, senyoret, que encara l'agafarem, a n'aquell gos.

No m'ho vaig pas fer dir dues vegades. D'un salt em planto dalt del taxi i tan a punt estava el xòfer, que de l'arrencada em va fer fer una tombarella damunt del seient.

Nyacl... Nyacl... Nyacl...

L'auto corria com un esperitat, però el gos no s'entrefenia pas gens ni gota.

—Ja quasi el tenim, senyoret!

I el taxi anava marcant impertorbable: deu francs, vint francs, trenta francs, quaranta francs...

—Ja el tenim! Apa, corri, baixi, que el gos ha entrat a n'aquesta escala. La portera li dirà de quin pis és!

—Quant és?

—Vuitanta francs, senyoret!

—Home, voleu dir que no abuseu?

—Encara es queixa? Cuiti, cuiti, no perdi el temps, si no vol perdre el maletí.

L'home tenia raó. Vaig pagar i vaig callar.

—Sí, senyor, sí — em digué la portera —. Es el gos de donya Amèlia; principal, primera. Oh, és tota una senyora!

En quatre salts vàreig ésser al pis i una superba mondana em va rebre.

Es cert que jo hi anava a buscar el maletí, i que

aquest va ésser recuperat sense mancar-hi res; però no és menys cert que en despedir-me de donya Amèlia, li vaig fer un regalet de cinc cents francs i que la vàreig felicitar per l'enginyós sistema de fer clientela.

—Però, escolta — li vaig demanar, ja en el dintell de la porta — i si aquell xòfer no m'arriba a veure? Allavors sí que adeu maletí i adeu...

—No, home, no: aquell xòfer és el meu amic del cor i per això la combina no pot fallar.

—No està mal, no està mal... Però, i si en el moment d'entrar el gos, no hi hagués la portera a la porta?

—Tampoc pot ésser, fill meu!

—Per què?

—Perquè la portera és la meua mare, i ja sab l'hora d'arribada de tots els expressos!

Confessem que es tractava d'una organització perfecta. No sou del meu parer, lectors incréduls?

K. M. A. Sutra

ARGUMENT D'EMPRESARI

—Què deuen fer, aquest parell d'aquí davant?

—No ho sé del cert, però em sembla que volen imitar un trasatlàntic en alta mar.

ELS TRES PRESONERS

OHLI-OHLI, el gran visir de Huat-Ah-Mhau-la, havia fet tres presoners anglesos, i disposat a donar-se un xic d'espectacle, ordenà que els castiguessin davant seu.

—Tu, ros de mal pèl — va dir al més çapat de tots — de què feies al teu país?

—Era fuster, senyor!

—Oh, el bell ofici! Que li treguin un parell de tires de pell amb el ribot!

—I tu — va preguntar al segon — a què et dedicaves?

—Jo era ferrer, senyor.

—Està bé, que el passin per l'enclusa.

—I tu, nanu, de que feies a Europa? — preguntà al més desnerit.

—Jo, senyor, era comerciant de sucre candi.

—Molt, bé, doncs, que li fassin... que li fassin... Vatuanel, que el deixin anar, perquè em sembla que a n'aquest li hauríem de llepar alguna cosa!

Sara Trusta

UNA DONA SERVICIAL

UN excursionista s'havia extraviat, i en passar per davant d'una masia preguntà a una xicoteta que estava assentada al dintell, fent mitja:

—Escolta, noia, que em podries ensenyar el camí per anar fins a l'hermita?

La xicoteta obrí uns ulls com unes taronges, i en veure's davant aquell foraster, es quedà sense saber què contestar.

La seva mare, que era una dona molt servicial i que estava per dins de la casa feinotejant, cridà a la seva filla:

—Que no sents que et pregunten, gandula? El camí de l'hermita, gandulassa, el camí de l'hermita!

—Oh, veureu, mare, és que jo...!

—Si, tu ets una gandula que sembla que el d'"allò" se t'enganxi a la cadira! Apa, aixeca't de seguida, i ensenye'l al senyor, dropa!

L'hereu de Llinàs

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els **CONTES** que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de **LA TUIES**. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'àpit!

CONTE ESCOCES

PETER, un brau pescador de bacallans d'Escòcia, ha de casar-se, dintre de poc amb May, una rossa senzillament angèlica, que en la blavor dels seus ulls sembla reflectar-s'hi la de tots els llacs somniosos de la seva terra. Peter és feliç, absolutament feliç, pensant en el seu proper casament, en la seva delitosa nit de núvis, que ell endevina dolça i suau com una nit de lluna passada al mar.

Peter, va preparant les seves coses i de mica en mica va emplenant la caseta que ha d'ésser el seu niu de felicitat, de les més delicades nimietats. El niu de moblatge, l'han comprat els pares. Ell es cuida únicament dels petits detalls: els quadres, les figuretes, el rellotge, etc.

Aquest darrer diumenge va anar a fira i en va tornar carregat de paquets. Ja a casa, en va desfer un i els seus ulls s'extasiaren contemplant una peça de tela de fil pur, que havia adquirit d'un marxant.

—Mireu, mare — digué Peter —. Féu-me uns calçonets d'aquesta roba, i la resta la guardarem per May, perquè se'n pugui fer camises.

El diumenge següent, el xicot es vestí, com vulgarment es diu, de vint-i-un botó, i se'n anà cap a casa de la xicoteta, a passar la tarda al seu costadet.

Quan estigueren sols, Peter, somrient de satisfacció, va dir-li a May:

—Avui et donaré una sorpresa!

—De debó, Peter?

—Com t'ho dic!

—I quina és, aquesta sorpresa?

—Quina? Aquesta! — féu triomfador Peter, alçant el seu faldellí escocès i mostrant els calçonets nous de trinca.

May, va mirar, va alçar les mans enlaire i de la seva boqueta sortí un

—Oh! — tan ple d'admiració, que Peter en va restar tot satisfet.

—T'agrada?

—No sé... sí... és clar — va fer la xicoteta, tota vergonyosa.

—Doncs, com això, a casa en guardo vint-i-quatre canes, que les ting per el dia que ens casem.

Però, Peter, fins que va arribar a casa, no es va donar compte de què s'havia descuidat de posar-se els calçonets.

Fly Candor

***

HI HAN FEINES I FEINES...!

EN Llorençó era un bon sastre, un sastre que mai no hauria pogut ni somniar aquell poblet insignificant de Viladoms. Era el millor sastre del poble i tota la gent de bon gust acudia en demanda dels seus serveis. Els altres, els que no tenien tant bon gust, també anaven a raure a la sastreria d'en Llorençó, perquè, ben mirat, ben mirat, amb tot i què l'home tenia els seus defectes, com que era l'únic sastre que hi havia a Viladoms, no hi havia més remei que acceptar-lo com ell fos.

Un dia, l'alcalde li va encomanar tot un vestit. Això, a Viladoms, no es veia gaire sovint, i en Llorençó prengué les seves midas per a donar compliment a tant important encàrreg.

Com que la filla de l'alcalde s'havia de casar pel setembre, l'home, previsor, va encarregar el vestit per anar a casament, pel febrer. A Viladoms, els afers de sastreria anaven així. No hi havia manera de fer que aquell ram importantíssim de la indús-

tria viladomenca agafés més impuls. I és que en Llorençó sabia repartir molt bé el seu temps, entre la taverna, la taula, l'ombra dels castanyers en la migdiada i l'obrador cap allà al caure la tarda, fins a entrada de fosc.

Un dia, cap a darrers d'agost, el batlle es presentà furiós, acompanyat de l'agutzil i de l'escombriaire, que també desempenyava el càrreg de sereno, i li digué molt seriós:

—Llorençó: el mes que ve es casa la noia. Si d'aquí dues setmanes no em tens llest el vestit, et trec del poble...

En Llorençó, en oïr l'amenaça del tríptic màxim format per l'autoritat suprema del poble, no tingué més remei que dedicar una hora menys a la migdiada i una hora més al treball.

Quan el dia assenyalat, el batlle i demés autoritats es presentaren a recollir el vestit, en Llorençó els rebé ple d'orgull.

—Aquí el té, senyor batlle. Jo sóc home que sab atendre les súpliques fetes amb bon tó.

—Ja has pogut, gandulàs? No te'n dones vergonya, d'haver estat sis mesos per fer aquest vestit, quan Déu va fer el món amb sis dies?

—Bé, sí, és veritat, però compari la feina, senyor batlle, compari la feina!... No n'hi va poca, de diferència, entre la seva i la meua!...

Noi de Manresa

***

UN FRESC

EL pobre doctor es va alçar del llit, amb l'esverament que podeu suposar, en oïr els cops terribles que pegaven a la seva porta.

—Què hi ha? Què voleu? Espereu-vos! No truqueu més, mal rellamp!

—Ai, senyor doctor, dispensi, però es tracta d'un cas molt urgent.

—Està bé, ja baixo.

En quatre esgarrapades, el bon metge es va vestir i va baixar a obrir a l'escandalós que amb tanta impaciència trucava a la porta.

—Ja veurà, doctor, es tracta d'un cas, que cada minut val or. Pot venir fins a Mascardot?

—Fill meu, ja és mala hora, ja, per fer prop de sis kilòmetres de camí, però, en fi, si tant urgent és...

—Oh, molt. Però li voldria demanar un favor: que féssim el viatge en el seu Ford, per guanyar temps.

—Naturalment, home, naturalment.

—I quan me'n farà pagar, doctor? Pensi que sóc d'una família modesta, que...

—Bé, bé, no comenceu a explicar-me llàstimes i engúnies. Està be dos duros?

—Si realment és l'últim que pot fer-ho...

—I encara vos ho faig perquè sou vos.

—Doncs, no en parlem més, doctor, no en parlem més.

En arribar a la plaça de Mascardot, l'impacient trucador diu al metge que pari, salta de l'auto i li dona els dos duros.

—Bé, i el malalt, on és? — pregunta el doctor.

—El malalt? Oh, no en tinc pas cap, de malalt, però aquell bèstia del tartraner no volia enganxar per menys de tres duros i com que vostè m'ho ha fet més econòmic...

El pobre doctor es va ferir de l'enrabiada.

Palau d'Aries

***

TOTS A L'UNA, NO!...

EN Tòfol havia aixecat un xic massa el colze en aquella fira, i carretera enllà, de retorn cap a casa, anava seguint mandrosament el pas del matxet. Per dues o tres vegades, havia provat de pujar dalt del matxo, però com que els peus li pesaven més que el cap, no ho havia pogut lograr de cap de les maneres. Per fi, en arribar a la riera, aquesta anava un xic plena i no es podia travessar a peu. L'home va fer un esforç per enfilarse damunt del matxo, però a mig camí els braços li feien figa, el cap li ballava i no tingué més remei que desistir del seu empeny.

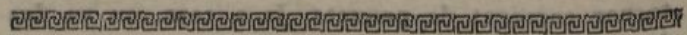
Desesperat, s'assentà al marge de la riera, i amb l'airet que feia se li va esbargir un xic la "viga" i llavors va tenir una idea. S'agenollà, alçà els braços al cel i començà a grans crits:

—San Benet, Sant Ciprià, Sant Tofolet, ajudeu-me a pujar al matxo, i vos prometo no tornar a beure més!

Llesta la "rogativa", l'home s'alçà, prengué embestida, però, en va pendre tanta que, passant per damunt del llom del matxo, se'n va anar a parar de cap a la riera.

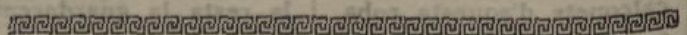
—Redell! — va exclamar, bó i aixecant-se, kop com un peix —. Jo he demanat que m'ajudessiu, però no que empenyessiu tots a l'una!...

El traginer de Riells

Conte premiat en el número passat:

LA DOLÇA ESTHER

Demaneu a tots els quioscs:

ADVENTURAS GALANTES

del Abate CASANOVAS

Dos volums il·lustrats: 4 ptes.

ARDIT ELECTORAL

QUAN l'Ernestina, l'entremaliada entretinguda del senyor Fanals, va sentir que la clau furgava en la porta del pis, va llençar un crit d'horror, i en Ramon, el viajant de sederies, va venir de poc com no es quedà desmaià en els seus braços, perquè tots haveu comprés de seguida que era precisament en els braços de l'Ernestina, on estava en Ramon.

—No et moguis! — cridà de sobte la formosa doneta — no et moguis, i fes-me l'amor amb tota la passió que puguis.

—Però, dona, mira que...

—Fes el què et dic i calla, beneit!

En Ramon ajupí les espatlles i es disposà a seguir les indicacions de l'Ernestina, mentres aquesta tancava l'habitació amb pany i clau.

—Apa, comença — li digué, una volta sentada en la "chaise-longue".

—Llum del meu cor! Vida de la meva vida! Estima'm, estima'm, sinó em moriré de pena i de sentiment!

—No pot ésser; ja t'he dit que estimo bojament al meu protector!

—Per l'amor de Déu, per l'amor dels sants, estima'm, Ernestina!

—Està bé, Ramon: estimar-te, ja veus que no és possible: el cor no es compra ni es ven, però et faré feliç una sola vegada, a canvi de què, en les properes eleccions votis al meu protector, al

gran polític Fanals, que amb el seu talent salvarà la nació.

El senyor Fanals, de morros contra la porta, estava a punt de plorar en sentir l'Ernestina, i sense dir paraula, girà qua i se'n va anar a pendre un xic la fresca.

Lo estrany, lo realment incompreensible, és que des d'aquell dia, l'Ernestina va rebre infinitat de visites dels amics del seu protector, sense que ella sapigués qui les hi enviava.

I s'assegura que en aquelles eleccions el senyor Fanals no va tenir ni un sol vot en contra. Fins el seu contrincant el va votar!

Sara Trusta

—Donya Eulària, avui sí que podrà comprar forces flascons d'EROTYL pels seus amiguets, si segueix aquesta ratxa!

Dissabte es posarà a la venda

La vida amorosa de

RODOLFO VALENTINO

Cómo envolvía a las mujeres en el sortilegio de sus ojos : Cómo desfallecían de amor al conjuro de sus labios : Cómo se adormecían en la muelle caricia de sus brazos : Cómo se embelesaban en ... .. la armónica cadencia de su baile ... ..

Preu: 40 cènt.

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament
 Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

A càn "Espanyol" fan, a més d'aquell "Tenori" tan nandulandesc que sab farcir en Santpere, l'obra capdal del teatre català "Don Jaume el Conqueridor", arreglat a les circumstàncies per un amic nostre, modest com la violeta bosquetana i de temperament molt lliberal.

Per si això fos poc, divendres es va estrenar el vodevil en dos actes "El tràfeg de la dida", amb un èxit sorollós.

Jo hi aniré amb l'amigueta la revetlla de Totsants i farem la castanyada a un "meublé" d'aquells voltants.

o o o

DIVENDRES es va estrenar al "Teatre Victòria" "El tango de la cocaïna", lletra de l'Amichatis i música de l'Urgell, ai! vull dir Vila-domat! Quan parlo d'aquest mestre, sempre confonc els carrers.

L'obra va ésser acollida amb entusiasme.

Es veu que la cocaïna molt de moda s'ha posat, des de què encertadament, el seu tràfeg s'ha evitat.

o o o

AL "Poli" hi fan "La Venus de Fuego".

Com vostès veuran, es tracta d'un d'aquells títols que promet.

Hi acudeixen els "corridos" pensant que s'han de trobar, amb una Venus calenta i a prop de poguer... tastar.

o o o

SEGONS un telegrama de Califòrnia, la Raquel Meller s'ha deixat els cabells llargs.

Sí que tenen poca feina a n'allà els responsables, que per donar aquesta nova llencen aixís els cabals!

DISSABTE es va tornar a obrir el "Teatre Talia", aquell local que des de que es va tornar formal i seriós no ha fet res de bó. En vista de què li passava el que a moltes meques vingudes a més, que la bona vida no els hi prova, hi han posat cuixam i hi fan una revisteta sense pretensions, que es diu "Mujeres del Paralelo".

Si bé la cosa no mata, la revista ens va agradar, puix l'espectador està bé i no resulta gens car.

o o o

A càn "Folies" era indispensable que "Don Joan" — no el de Terrassa, sinó el de Sevilla — hi fes aparició en el tablado, ço que s'ha realitzat posant-hi per uns dies en escena "Juanete Tenorio", una bufonada en un acte i quatre quadres que han donat a llum en uns quants dies de feina en Leopold G. Blat i els nostres músics Diaz i Gravalosa.

El públic hi riu, que és el que vol l'amo. De lo altre, se n'encarreguen les noies per les llotges, que són moltes i estan d'allò més bé.

La setmana que ve s'estrenarà "Kiss You", que és quelcom així com "Petonejeu-vos!", si les meves nocions d'anglès no m'enganyen.

Sí deixen seguir el concell, cada tarda jo hi seré, encara que a la sortida m'hagi de gastar un "varé".

o o o

ANUNCI que hi havia dijous al vespre al teatre "Espanyol" vulgo càn Santpere:

"A qui li toca! La Cocaïna!"

Ja els hi diré, a qui els hi toca, si els hi pot interessar: a moltes meques franceses que van a la "Guinda Bar".

EN Portusach i en Lluellies han estrenat a l'"Apolo" una facècia en un acte titulada "Sóc un brètoll". Es tracta d'una coseta plena de situacions còmiques i farcida de xistos.

La gent s'hi fa un tip de riure, perquè l'obreta està bé, distreu, i a ningú encaparra, que és avui lo suficient.

o o o

ELS senyors de l'"Edén Concert" tiren ara de ball rus. Hi han unes senyores moscovites que es diuen les Isaëff. Cregui'n que són russes "de abrigo", puix són unes excelentes pells, que és el gènere que més escalfa. També hi ha la Carmeta Chinchilla, més bufona que la lluna quan està en el seu ple. (Ja em dispensaran de la comparança: és que anit, en sortir de càn Buxó, vaig agafar escales amunt i vaig passar una estona al "Emília Palace".)

Demés, hi han dues orquestres, fent un xibarrí infernal, i una il·luminació esplèndida d'un efecte colossal.

o o o

TAMBE els senyors de l'"Apolo", alternant amb "La dona verge", fan l'immortal drama del burlador de Sevilla.

Fontdevila, ves amb compte, que és qüestió de vigilar. Don Joan, a "La dona verge", te la podria espatllar.

* * *

S'HA estrenat a "Eldorado" "El perdón del Rey", sarçuela en dos actes de l'Asenjo i Torres del Alamo, amb música del llorejat autor de "Cançó d'amor i de guerra", el mestre Martínez Valls.

En Frederic Caballé hi va fer una creació, que rebé com preni just, una esclatanta ovació.

L'Afarta Pobres

GARGANTA
Pastillas **CERDÀ**

Angines - Aфонia
Ronquera

Venda: _____
SEGALA i FARMACIES

GYRALDOSE

Per irrigacions. Higiénic i desinfectant.
Perfumat, no taca ni embruta.

Es ven a ral el sobre a totes les farmàcies.

MAISON MEUBLÉE
(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Telèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée
(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

LA MASCOTA

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques - Sense rival -

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE

Teléfono 1186 A.

Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas

GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

EP!... EP!...

No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higieniques Per bons lavatges higienics: Per bons polvors de matar cabres:... L A MUNDIAL. ESPALTER, 6

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Part. 11

BLENORRAGIA

PROSTATITIS-CISTITIS-FLUJOS

SELLOS

BRIZAN

CAJA Ptas. 1.50

SARNA (RONYA)

es cura en dos minuts amb **SUIF-RETO CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'especifics **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

en las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales **ABIERTO DIA Y NOCHE** - Conde Asalto, 16 y 18 -

¡¡No más inyecciones!! ¡¡No mas molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarrías, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

La model: Encara no? Ja començo a cansar-me d' estar tan tiessa!
 El pintor: Espera't, dona, que de seguida et faré ajeure!